

Ενόψει της παρουσίασης του βιβλίου “Το ζειμπέκικο του νικητή” στον Βόλο

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑΣ

“Είναι έγκλημα αυτό που γίνεται με τους καρκινοπαθείς. Και φοβάμαι πως, λόγω κρίσης, θα εξελιχθεί σε γενοκτονία...”

Με αφορμή την παρουσίαση του βιβλίου “Κώστας Χαρδαβέλλας - το ζειμπέκικο του νικητή”, που παρουσιάζεται την Πέμπτη 6 Απριλίου στις 7 το απόγευμα στο Public του Βόλου, ο γνωστός δημοσιογράφος σε μια εκ βαθέων συνέντευξη μιλά για το βιβλίο που έγραψε ο γιος του Κωνσταντίνος, βασισμένος στις σημειώσεις που του έδωσε ο ίδιος μετά τη σοβαρή του μάχη με τον καρκίνο. Ο Κώστας Χαρδαβέλλας εξομολογείται τι αναθεώρησε μετά τη νικητήρια αναμέτρησή του με την ασθένεια και πόσο η πίστη στον Θεό τον βοήθησε. Συμβουλεύει στους πάσχοντες, αηλιά και στους οικείους τους και αναφέρεται σε όσα διαπίστωσε για την κατάσταση που επικρατεί στα νοσοκομεία της χώρας μας σε σχέση με την περίθαλψη των καρκινοπαθών.

Συνέντευξη: **ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΜΑΛΙΣΣΟΥΒΑ**

Το βιβλίο σας “Το Ζειμπέκικο του νικητή” είναι η εξιστόρηση της σοβαρής περιπέτειας της υγείας σας με πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Σηματοδοτεί ενδεχομένως μια νέα αρχή για εσάς;

Θα έλεγα πως σηματοδοτεί μια νέα αρχή για τον Κωνσταντίνο, τον 24χρονο γιο μου, ο οποίος και έγραψε το βιβλίο βασισμένος στις χειρόγραφες σημειώσεις που κρατούσα την περίοδο που έδινε τη μάχη με τον καρκίνο. Ο Κωνσταντίνος, σπούδασε Διατολογία στο Λονδίνο και όταν το 2015 πήρε το πτυχίο του, ήμουν βέβαιος ότι θα αποφάσιζε να μείνει εκεί για να εργαστεί, αφού ήδη τότε η κατάσταση ήταν τραγική στη χώρα μας. Η απόφασή του να επιστρέψει στην πατρίδα του και να παλέψει εδώ για μία καλύτερη Ελλάδα, με αιφνίδιασε και με συγκίνησε. Όταν του επεσήμανα ότι ο αγώνας που πρέπει να δώσει θα είναι πολύ σκληρός, εκείνος μου απάντησε:

“Το ξέρω, όμως αυτό που έμαθα μέσα από τον πολύ σκληρότερο δικό σου αγώνα με τον καρκίνο, είναι πως όταν θέλεις κάτι πρέπει να αγωνίζεσαι για να το κατακτήσεις. Ανεξάρτητα από το αν θα τα καταφέρεις ή όχι...”

Μετά από αυτό, ένιωσα την ανάγκη να του χαρίσω τις σημειώσεις μου, περίπου 3.500 χειρόγραφα. Τις πήρε, τις διάβασε και αμέσως μετά μου πρότεινε να τις κάνει βιβλίο. Γι’ αυτό σας είπα ότι το “Κώστας Χαρδαβέλλας - Το ζειμπέκικο του νικητή” σηματοδοτεί τη νέα αρχή του παιδιού μου, σε μία διαλυμένη Ελλάδα.

Γιατί θελήσατε να δώσετε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή τις σημειώσεις σας στον γιο σας, συνδέοντας τη νέα αρχή του με μία τόσο δύσκολη περίοδο της ζωής σας, ενώ κατά τη διάρκεια που βιώνετε την ασθένεια τον προστατεύατε;

Οι σημειώσεις μου και κατ’ επέκταση το βιβλίο, δεν απευθύνονται μόνο στους καρκινοπαθείς ή τους συγγενείς τους. Περιέχονται σε αυτό αυτοβιογραφικές ιστορίες, από τη στιγμή που γεννιέμαι και

κάνω και τους δύο γονείς μου, μέχρι τους πολέμους που έχω καλύψει σαν δημοσιογράφος με τον θάνατο να με συντροφεύει σε κάθε μου βήμα, αλλά και εμπειρίες από την προσωπική μου ζωή. Είναι λοιπόν ένα βιβλίο που θέλει να δώσει ελπίδα, δύναμη, φως σε όποιον περνάει μία δοκιμασία, όχι μόνο με την υγεία του. Θέλει να του πει “πραχάρει, γιατί ο μόνος τρόπος να μάθεις εάν θα είσαι ο νικητής, είναι να αγωνιστείς”. Αυτός είναι και ο λόγος που το βιβλίο είναι αφιερωμένο στους “μαχητές της ζωής”. Όχι στους νικητές, αλλά στους μαχητές. Γιατί κι εγώ και ο Κωνσταντίνος, πιστεύουμε πως όποιος αγωνίζεται είναι νικητής. Ανεξάρτητα από την έκβαση της μάχης. Γι’ αυτό έδωσα τις σημειώσεις μου στον γιο μου, ακριβώς τη στιγμή που ξεκινούσε τη ζωή του, με όνειρα και ελπίδες. Για να του πω “έχεις βουνα να ανέβεις, αλλά μην αφήσεις κανέναν να σε κάνει να πιστέψεις ότι δεν μπορείς”.

Πόσο δύσκολο είναι για έναν δημοσιογράφο να καταθέσει τις δικές του δύσκολες στιγμές στο αναγνωστικό κοινό;

Στην αρχή ήταν πολύ δύσκολο. Αυτός ήταν και ένας βασικός λόγος που δεν θα αποφάσιζα να γράψω εγώ ο ίδιος το βιβλίο, εάν δεν μου το πρότεινε ο γιος μου. Μετά όμως, βλέποντας τους ανθρώπους να παίρνουν θάρρος, δύναμη, ελπίδα, μέσα από τις δικές μου δύσκολες στιγμές, θα έλεγα ότι έγινε λυτρωτική και παράλληλα δημιουργική αυτή η κατάθεση ψυχής.

Μιλάτε ανοικτά και κατανομάζετε την ασθένεια (καρκίνος). Βοηθούν τα υψηλά ποσοστά ίασης της εν λόγω ασθένειας στο να εκστομίζουμε ευκολότερα μια τη λέξη αυτή;

Μα πώς θα αντιμετωπίσεις τον εχθρό αν δεν τον κοιτάξεις κατάματα, αν δεν αναγνωρίσεις ποιος είναι, πόσο δυνατός είναι; Καρκίνος λέγεται! Και οι άνθρωποι που παλεύουν μαζί του, αξίζουν μόνο τον θαυμασμό μας και όχι μισόλογα όπως “κακιά αρρώστια”, “επάρατος” ή “έξω από εδώ”. Φυσικά και βοηθάει το γεγονός ότι πλέον, σε όλο και περισσότερες μορφές καρκίνου τα ποσοστά ίασης είναι πολύ υψηλά. Έχουμε φτάσει να λέμε ότι ο καρκίνος νικιέται. Ελπίζω ότι η επιστήμη θα καταφέρει όσο το δυνατόν συντομότερα να μας δώσει την πολυτέλεια να λέμε και “ο καρκίνος θεραπεύεται”.

Στο βιβλίο αναφέρετε ότι από τους περίπου 30.000 καρκινοπαθείς μόνο οι 25.000 καταφέρνουν να έχουν πρόσβαση στις ακτινοθεραπευτικές συνεδρίες λόγω των πολύ λιγότερων μηχανημάτων ακτινοβολιών από τα απαιτούμενα. Τι νομίζετε ότι θα μπορούσε να βελτιώσει την κατάσταση αυτή;

Είναι έγκλημα αυτό που γίνεται στην Ελλάδα με τους καρκινοπαθείς. Και φοβάμαι πως στα χρόνια που έρχονται, λόγω οικονομικής κρίσης, θα εξελιχθεί σε γενοκτονία. Ο καρκίνος δεν είναι μια ασθένεια που μπορεί να περιμένει. Όπως εξηγώ και στο βιβλίο, “τρέφεται και θεριεύει” από δύο κυρίως παράγοντες: Από τον φόβο του ασθενή και από τον χρόνο. Τον φόβο μπορείς να τον αντιμετωπίσεις με τη δύναμη της ψυχής σου και την αγάπη σου για τη ζωή, τον χρόνο όμως, δεν γίνεται να τον παλέψεις μόνος σου. Οι θεραπείες πρέπει να ξεκινάνε χθες και όχι να περιμένεις εβδομάδες, μήνες για μία ακτινοβολία. Θα είμαι πεζός, αλλά για να αλλάξει αυτό χρειάζονται χρήματα για τη δημόσια υγεία. Έχουμε εξαιρετικούς γιατρούς, έχουμε νοσηλεύτριες που ξεπερνούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής, αλλά χωρίς μηχανήματα, χωρίς φάρμακα, χωρίς προολήψεις εξειδικευμένου προσωπικού, είναι σαν να πηγαίνουμε στον πόλεμο με ικανούς στρατιώτες, που δεν έχουν όπλα.

Ο Θεός και η ανάγκη του ανθρώπου να καταφύγει εκεί στις υπέρτατες δοκιμασίες, καθώς και η ανάγκη να πιστέψουμε στο θαύμα. Τι έχετε να πείτε με βάση την προσωπική σας εμπειρία;

Στο βιβλίο “Κώστας Χαρδαβέλλας - Το ζειμπέκικο του νικητή” περιγράφω μία συγκλονιστική υπερβατική εμπειρία που βίωσα στην Παναγιά την Εκατονταπυλιανή στην Πάρο, λίγες μέρες μετά τη διάγνωση της μετάστασης του καρκίνου στους λεμφαδένες. Μπορεί για κάποιους να ακούγεται απίστευτο αυτό που μου συνέβη, για άλλους ίσως και γραφικό, όμως εγώ ξέρω τι ένιωσα. Και αυτό δεν μπορεί κανείς να μου το πάρει. Στη δική μου περίπτωση, η πίστη στο θεία μου έκανε καλό γιατί μου έδινε δύναμη. Όπως μου έδινε δύναμη η αίσθησή ότι οι ψυχές των γονιών μου που τους έχασα όταν ήμουν μωρό, με προστάτευαν από ψηλά. Αυτά τα δύο, μαζί με την ψυχή μου, την οικογένειά μου και τη δουλειά μου, ήταν τα πέντε στοιχεία που με κράτησαν όρθιο, ακόμη κι όταν οι γιατροί μου σήκωσαν τα χέρια ψηλά, λόγω σοβαρών επιπλοκών που μου προκάλεσαν οι ισχυρές ακτινοβολίες και χημειοθεραπείες.

Έχετε αλλάξει προτεραιότητες στη ζωή σας;

Έχω μάθει να εκτιμώ την τεράστια αξία απλών, καθημερινών στιγμών που πριν ταξίφωνα να περνούν αδιάφορα. Το χαμόγελο του γιου μου, μια βραδιά με φίλους, το ηλιοβασιλέμα από το μπαλκόνι του σπιτιού μου, μια συζήτηση με ενδιαφέροντες ανθρώπους, έχουν αποκτήσει πια άλλη διάσταση στη ζωή μου. Η οικονομική κρίση και η εθνική κατάθλιψη έχουν αλλάξει ριζικά και τη δική μου καθημερινότητα, όμως ο καρκίνος με έμαθε να τις αντιμετωπίζω διαφορετικά.

Ποια είναι η συμβουλή που θα δίνετε σε κάποιον καρκινοπαθή;

Να μην αφήσει τον φόβο να τον λυγίσει. Φυσικά και φοβάσαι, κάνεις τη γη κάτω από τα πόδια σου όταν ακούς ότι έχεις καρκίνο. Όμως αυτό πρέπει να βρεις τρόπο να το βάλεις στην άκρη, να κοιτάξεις τον καρκίνο, τον φασουλή όπως εγώ τον αποκαλώ, στα μάτια και να του πεις “δεν θα με φας εσύ, εγώ θα σε φάω”.

Και ποια η συμβουλή σας για τους οικείους των πασχόντων;

Τους θαυμάζω απεριόριστα τους οικείους των καρκινοπαθών. Θεωρώ πως έχουν ένα έργο που συχνά είναι πιο δύσκολο και από τη μάχη με τον θάνατο. Όμως στο βιβλίο αφιέρω τον Κωνσταντίνο και τη γυ-

ναίκα μου τη Μαρία, να μιλήσουν γι’ αυτό, όπως το βίωσαν και το αντιμετώπισαν με τρόπο που εγώ χαρακτηρίζω υποδειγματικό. Χάρη σε εκείνους, σκεδόν ξεχνούσα ότι είχα καρκίνο. Θα σας πω μόνο αυτό που γράφει ο γιος μου, απευθυνόμενος στα παιδιά που βρίσκονται σήμερα στην ίδια θέση με εκείνον: “Μην αφήσετε τον καρκίνο να γίνει τροχοπέδη για τη ζωή σας. Συνεχίστε να κυνηγάτε τα όνειρά σας. Αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο που μπορείτε να κάνετε στους γονείς σας”.

Και η χώρα μας; Υπάρχει πιθανότητα να κερδίσει τη δική της μάχη; Πόσο σοβαρά νοσεί;

Δεν έχω πάψει να ελπίζω ότι η Ελλάδα μας θα κορσέψει το δικό της “ζειμπέκικο του νικητή”. Η χώρα μας είναι σαν να έχει ένα πολύ δύσκολο καρκίνο, που δυστυχώς οι κυβερνήσεις των τελευταίων ετών τον άφησαν να εξαπλωθεί, να κάνει μεταστάσεις παντού, χωρίς να γίνει καμία προσπάθεια για θεραπεία. Όμως αλίμονο, αν δεχτώ ότι η μάχη έχει χαθεί. Βλέπω τον 24χρονο γιο μου και τους φίλους του, βλέπω τον 13χρονο ανιψιό μου και τους συνομηλικούς του και λέω μέσα μου “αυτοί θα δώσουν τη μάχη και θα τα καταφέρουν”. Τους φορτώσαμε με ένα δυσβάσταχτο φορτίο όλοι εμείς οι “μεγάλοι”, όμως μέσα μου πιστεύω πως θα τα καταφέρουν! Είναι τόσο καλύτερες οι νέες γενιές Ελλήνων, από εμάς! Γι’ αυτό και θεωρώ πως ένα από τα προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν άμεσα, είναι η φυγή των νέων μας στο εξωτερικό. Αν βρισκόταν τρόπος να σταματήσει, τότε η Ελλάδα δεν θα είχε να φοβηθεί τίποτα!

Ποιες θεωρείτε τις μεγαλύτερες αξίες της ζωής;

Την εντιμότητα. Την αξιοπρέπεια. Την περηφάνεια. Την οικογένεια. Τον αλtruισμό. Και την πατρίδα. Όχι εθνικιστικά, όπως δυστυχώς έχουμε κατακτήσει να εκλαμβάνουμε την αγάπη για την Ελλάδα. Αλλά ουσιαστικά. Πέρα από κόμματα, ιδεολογίες και φανατισμούς. Κλείνοντας θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά την εφημερίδα “Θεσσαλία” και εσάς προσωπικά για την πολύ όμορφη συνέντευξη. Σας περιμένω όλους να τα πούμε από κοντά την Πέμπτη 6 Απριλίου στις 19.00 στο Public Βόλου.